

Στὴν μάχην ποῦ πορεύεται ἐχθρόν του νὰ νικήσῃ,
Καὶ ὑγιῆς μὲ τὸν στρατὸν στὴν Ρώμην νὰ γυρίσῃ.
Ἄφου δὲ ἐλειτούργησεν, εἰς τ' ἄλογον ἀνέβη,
Καὶ μ' ὄλον τὸ στρατόπεδον εὐθύς κεῖθε μιτεύει.
Μέσον δὲ τούτου τοῦ καιροῦ Φράντζας, ὡς ὑπεσχέθη,
Τῆς ἐκκλησίας βοήθειαν νὰ δώσῃ, ὡς προαιρέθη,
Χιλίους πεντακόσιους μουντάρμους, διαλεγμένους,
Χιλιάδες δ' εἴκοσι ἀπεζοῦς ἐκάμ' ἀνδρειωμένους.
Καὶ ὁ σινιὸρ Μερκούριος τετρακκοσίους στρατιώτας,
Μὲ ἄλογα ἐκ τὸν Μωριάν, εἶχε Μακεδονίτας.
Τὸν γράν-μαίττρο μόν-σινιὸρ ὁ Φράντζας στρατηγόν του,
Ἐπῆκε στὰ φουσάτα του, ὡς φίλον καὶ πιστόν του.
Λοιπὸν 'κ τὴν Φράντζαν μίσευσαν ἀφοῦ ἔλαβαν ἔξουσιαν,
Κ' εἰς τόπον τῆς Πολωνίας ἤλθον μὲ παρόρησιαν·
Εἰς τὸ καστέλον ἔπειτα Φράγκο τότε ἐσυρθῆκαν,
Ἄπαντες δὲ μὲ προθυμιὰν εἰς τ' ἄρματα βελθῆκαν.
Ἰστέρον πάπα Ἰούλιος εἰς τὸ Φρουλὴν πληκεῦσαν,
Μὲ ὄλον τὸ στρατόπεδον κ' ἐκεῖ ἐξεπεζεῦσαν.
Ὁ Πέντε-Βόλιας καὶ αὐτὸς χιλιάδες εἴκοσι ἔξε,
Ἀνδρείους πάντας σὺνάξε, ὅπου τοὺς ἐδιαλέξε,
Καὶ μέσον αὐτῶν ἔστηκε, τούτους τοὺς λόγους λέγει,
Ἀπὸ τῆς λύπης τῆς πολλῆς ἔρχεται του νὰ κλαίῃ.
Ὡ εὐγενεστάτοι ἄρχοντες, κ' ἐμοὶ ἠγαπημένοι,
Κ' ὑμεῖς ὦ νέοι ἄριστοι, στὸν πόλεμ' ἀνδρειωμένοι,
Τοῦ κόσμου ὅλα τὰ πράγματα ἰδέτε πῶς κινοῦνται
Ἀνάστροφα, καὶ ἱερεῖς τοὺς κοσμικοὺς μιμοῦνται,
Κ' εἰρήνην οὐδὲν ἔχουσιν, οὐδὲ ταπεινοσύνην,
Μὰ φθόνον κ' ὑπερηφάνειαν κ' ἄπασαν κακοσύνην·
Κ' ὁ πάπας πάντων ἔπρεπε νὰ μένῃ εἰς εἰρήνην,
Καὶ ἄλλους νὰ σεβαίνουσιν εἰς μάχην μὴν ἀφήνῃ,
Τὸ σῶμά του δὲ πάντοτε εἰς νηστείαν νὰ γυμνάζῃ.
Κ' εἰς σωφροσύνην κ' ἄσκησιν πολλὰ νὰ τὸ συχνάζῃ,

